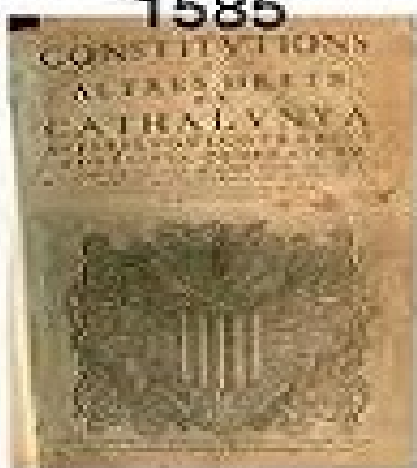

Catalan Constitutions [1283—1714]

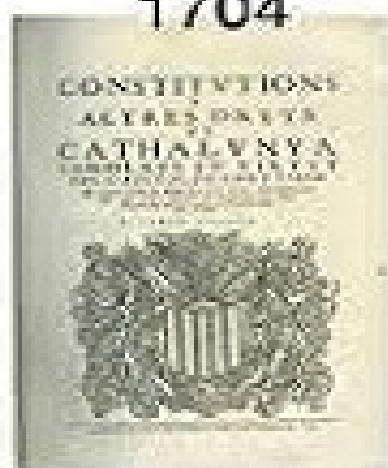
1413

1585

1704

La Catalunya d'abans del 1714 ens interessa avui

Autor: Lluís Botinas

Data de publicació: 21-07-2017

Comunicació d'en Lluís Botinas al 16è Simposi sobre la Història Censurada de Catalunya. "Si a Catalunya només són legals les lleis paccionades a les nostres corts, el Decreto de Nueva Planta és il·legal". Les Constitucions Catalanes són vigents.

Introducció

Gràcies per deixar-me compartir el que, molt content i molt emprenyat, estic descobrint als meus 72 anys: que el Principat de Catalunya era una meravella comparat amb el Reino de Castilla d'aleshores, però també comparat amb la "Comunidad Autónoma de Cataluña" d'avui dia.

Dos juristes

Qui em va fer començar a descobrir això és un senyor del qui ara us llegeixo tres frases:

"La ordenación constitucional de Cataluña alcanzó en el siglo XIV una modernidad que asombra y un sentido de respeto a la libertad humana que bien podemos anhelar en el siglo XX"

(aquesta persona va viure el segle XX; ara segurament diria XXI)

"La civilización universal recibió una aportación catalana digna del máximo relieve: la consecución de la fórmula de libertad política más perfecta de la Edad Media"

"Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña

podían entenderlas y guardarlas”.

Sona fort i sona molt laudatori, oi? Això, si m'hagués arribat en català i signat per un català, no n'hagués fet cap cas. Per què? Doncs perquè la meua autoestima, com l'autoestima del poble català, està sota mínims després de 302 anys d'estar sotmesos. Però, afortunadament, l'autor d'aquestes frases es deia Francisco Elías de Tejada. Nascut a Madrid el 1917 i mort també a Madrid el 1978, va ser un jurista i Catedràtic de Dret, successivament, a les Universitats de Murcia, de Salamanca, de Sevilla i de Madrid. És a dir, que va anar fent carrera. Es definia a si mateix com “Extremeño de sangre andaluza y educación castellana”, i va escriure una vintena de llibres –quatre sobre la Nació Catalana, un per cada Regne[1]- i centenars d'articles.

Gràcies a ell em vaig començar a interessar pel Dret Català, i amb capítols de llibres, articles, etc., vaig confeccionar un quadern de 77 pàgines titulat: CONÈIXER I RETORNAR AL DRET CATALÀ, A LES CONSTITUCIONS CATALANES I A LES FORMES DE GOVERN CATALANES QUE VAN EXISTIR FINS 1714 i que no tenien res a veure amb les castellanès.

Tibant d'aquest fil, vaig descobrir un altre jurista, en aquest cas català: Francesc Maspons i Anglasesell, mort el 1966, i que en particular té un lluminós llibret que es diu L'Esperit del Dret Públic Català. Tot això ho vaig concentrar en un fulletó de 16 pàgines titulat Conèixer els catalans d'abans de 1714, que m'agradaria que llegís tot català... i també tot no-català.

Set aspectes de les nostres Constitucions

Us diré ara set punts d'aquests que em sembla interessant situar en el centre. Perquè quan es parla d'identitat, el problema és d'on surt aquesta identitat. Si no coneixem els nostres avantpassats, difícilment podem ara situar-nos nosaltres adequadament, situar-nos en una perspectiva correcta. L'Institut Nova Història està fent des de fa una desena llarga d'anys la tasca de recuperar l'autèntica història de la Nació Catalana. Però això implica també recuperar com eren i com vivien els nostres avantpassats. Sembla que la població catalana era bastant reduïda –encara que menys que la que ens han fet creure, mentre que la població castellana està superexagerada- però sent una població relativament petita, les coses que vam fer són impressionants i ara estan sortint a la llum. I això vol dir que hi havia un poble amb un esperit molt especial. Doncs bé, us n'assenyalo set punts:

Primer. El Dret Català era totalment diferent del “Derecho Castellano” El dret català anava de baix cap a dalt, del poble lliure cap a l'Autoritat, mentre que el dret castellà anava de dalt cap a baix, del Rei cap al poble súbdit. A aquestes expressions que ens han imbuït com “El Rey es la ley” o “¿Qué es ley? Lo que manda el Rey” o “El que manda, manda”[2], durant vuit segles eren senzillament inconcebibles a Catalunya i a tota la Nació Catalana. Ningú aquí podia pensar així.

Segon. En Maspons i Anglasesell utilitza una expressió que jo no havia sentit mai: “Immunitas plebis”. Doncs bé, resulta que a Catalunya hi havia “Immunitas plebis”, és a dir, immunitat del poble. No immunitat dels parlamentaris, dels ministres o del Rei, sinó immunitat del poble davant de qualsevol autoritat, fins i tot del Rei. Tot català i tota catalana –perquè aquí hi havia igualtat de drets, si se sentia víctima d'un abús d'autoritat o d'una sentència injusta, podia denunciar-la fins el nivell més elevat. (Compte! Tot el que dic és nou per a mi i cal aprofundir-ho, però em sembla molt important).

Tercer punt. I això xoca moltíssim actualment: al Principat i a tota la Nació Catalana no hi havia corrupció social, era impossible que hi hagués corrupció social. Per què? En primer lloc, perquè hi havia un clima de llibertat i de respecte a la justícia i a la persona totalment diferent que n'era un obstacle, i segon, perquè els càrrecs s'escollien –no sé durant quants segles; això també cal afinar-ho? per un mètode que se'n deia “insaculació”. Això volia dir que quan hi havia un càrrec a escollir, primer ?i el que ara diré és quelcom que ho podem aplicar aquí des ara mateix? s'escollia sempre en la mateixa data fixa que tothom sabia; s'ha acabat això que la data de l'elecció la posa qui està en el poder perquè la considera favorable per a continuar en el poder; així, l'elecció municipal del Consell de Cent es feia el dia de Sant Andreu, el 30 de novembre. Segon: els noms de les persones qualificades pel càrrec s'escriuien cadascun en un paper i es ficaven en un sac, eren “insaculats”. Tercer: una “mà innocent” –una criatura- treia un paper i aquell era el candidat escollit. Quart: sempre eren per un temps molt limitat. Un any els municipals, tres anys els de la Generalitat. Cinquè: els càrrecs no es cobraven. Sisè: els escollits passaven la “purga de taula” abans i després d'exercir la funció rendint compte del seu patrimoni. I setè i últim: l'escollit no podia tornar a ser candidat fins diferents eleccions posteriors. Tot això vol dir que era impossible que hi hagués corrupció social.

Quart punt. La conducta de les autoritats catalanes havia de ser exemplar per a tothom, incloent-hi una pluralitat molt sorprenent i ben significativa: "(...) el príncep, qui encarna la suprema autoritat de l'Estat, ha d'ésser escrupolós i fidel complidor dels seus deures "de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se pugen en ell fiar e creure".

Cinquè. Les nostres Constitucions recollien el costum del poble català de "portar i posseir armes ofensives i defensives de dia i de nit sense cap impediment". Imagineu-vos tot això que se'ns ha dit del dret de cuixa, dels pagesos fets un fàstic, etc. Si tens les armes a casa, tothom anirà amb molta cura.

Sisè. Hi havia una dinàmica social que fomentava que cadascú contribuís amb les seves capacitats. Per exemple, periòdicament es feia una reunió de tota la comunitat on cadascú, si considerava que havia descobert una cosa o si havia posat en pràctica quelcom que considerava que podia ser útil a tothom, ho explicava i ho posava a disposició de la resta, de manera que si es considerava adequat, es pogués generalitzar.

I per últim ara, el setè punt. A Catalunya només eren legals les lleis que s'havien pactat, paccionat, a les Corts. Això és d'una actualitat enorme. Des del meu punt de vista, convé anar-ho assimilant bé i aprendre a aplicar-ho.

La importància de la figura de la llei paccionada com a eina legal per a la llibertat de Catalunya
Per què? Doncs perquè això ens permetria, per exemple, afirmar directament que les Constitucions Catalanes continuen vigents. No té cap sentit -ara ho entenc però també jo hi he estat ficat un parell d'anys- discutir si les Constitucions Catalanes van ser derogades o no van ser derogades.

Primer. Les Constitucions Catalanes no van ser derogades pel Decreto de Nueva Planta.

Segon. El mateix Decreto de Nueva Planta va ser derogat després dos cops pel propi Felipe-V-de-Castilla[3].

Tercer. I això és el que és més important, si a Catalunya només són legals les lleis paccionades a les nostres Corts, és el Decreto de Nueva Planta el que és il·legal. I, de fet, a Catalunya són il·legals totes les lleis que ens han sigut aplicades des 1714 fins avui.

De fet, d'ençà del 1714 no hi ha poble català. El que hi ha són "ciudadanos estadoespañoles" habitant en territori català. I aleshores tampoc no hi ha Universitat catalana ni Justícia catalana ni res que sigui català. És vergonyós, per exemple, dir "Tribunal Superior de Justícia de Catalunya". Nassos! És el "Tribunal Superior de Justicia Estadoespañola en Territorio Catalán".

Ja que les Constitucions Catalanes són vigents, APLIQUEM-LES! I aleshores es veu que són d'una actualitat increïble.

Darrera conclusió

I ja que se m'està acabant el temps, vull concloure amb el tema tabú però decisiu: estem sent genocidats. Ningú parla del GENOCIDI CATALÀ. Si hagués un concurs mundial de pobles solidaris, els catalans estaríem en el podi segur... si no en el primer lloc. Però resulta que els primers que no ens adonem que no som lliures, som nosaltres. Els barrots porten 302 posats i ja formen part del mobiliari de la casa, i a més ens estan genocidant.

I m'ha fet arribar definitivament a aquesta conclusió el fet d'entendre que els catalans d'ara estem molt més a prop dels castellans de fa tres segles que dels nostres propis avantpassats, de 30 generacions d'avantpassats. En canvi, els castellans d'ara estan molt a prop als seus antecessors castellans de fa 302 anys, totalment allunyats dels catalans de fa tres segles, i molt a prop nostre. Això vol dir que al llarg de més de tres segles els catalans hem anat sent castellanitzats, cosa que, quan es fa per la força, s'anomena genocidi. Ara el que fem és pensar en castellà i dir-ho en català. I a sobre en una llengua catalana cada cop més castellanitzada.

Gràcies!

Lluís Botinas

Impulsor del blog LA GOTA CATALANA

<https://lagotacatalana.wordpress.com/>

Vídeos meus:

<https://www.youtube.com/watch?v=0jVOXTjJFbk> 10:28 Conferència meva

<https://www.youtube.com/watch?v=-hUc1voFmQ4&spfreload=5> 6:24 Entrevista Carlus Camps

NOTES

[1] Entre ells: Las doctrinas políticas en la Cataluña Medieval (1950) i una Historia del pensamiento político catalán en tres volums (1963-65): Tomo I: La Catalunya clásica (987-1479). Tomo 2: Mallorca y Menorca, clásicas (1231-1479). Tomo 3: La Valencia clásica (1238-1479).

[2] Una prova que els castellans d'ara estan molt a prop dels seus antecessors que afirmaven "El que manda, manda", és que l'actual concepció del "Derecho del Estado Español" es pot resumir en l'expressió: "Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente" (Joan Fonollosa, "Espanya explicada als catalans", Dux Editorial, 2013, pg. 39), i es pot caricaturitzar molt adequadament en "el palco del Bernabeu".

[3] En relació a la signatura del Tractat de Viena de 1725 a canvi que Carles III, ja Emperador Carles VI, renunciés definitivament a tot dret sobre la corona de la Monarquia Hispànica